

ПЕСМА БЕЛЕ ГРЛИЦЕ

Знала је,
докле јој је граница.

Од малена,
трчала је до ограда,
одређеном очевом одредбом.

После јој је муж,
на то указивао,
друштво подсећало.

Проводила је живот
у својој капсули.
Саграђеној,
ту негде од малена.
Само је она
њене кључеве чувала.

Много пута
Тесна јој је била

Спутавала, да урликне,
Пусти громове,
Који су је раздирали.
Олују је,
Својим крилима стишавала.
Громове,
Млела у срцу свом.

Светиње своје,
Чувала је од скрнављења.

Шта је себи даровала
Само је то она знала.

Ограду је сада прескочила.
Нашла се на непознатом.
Капсулу је затворила.

Топли поглед,
Био јој је,
Контакт са светом.
Осмех, поздрав захвалности,
Стојећим киповима
Што јој пошту одаваше.

Звуци трубе до ње допиру.
Свадба је, да ли их чује?
Њих је јако волела,
И кипове око себе,

Који јој можда
И живот однели.

Осмех јој,
у грчу застао,
очи изгубиле своју топлину.

Шта је себи тад даривала,
Само је то она сама знала.

Осетила је време,
Доласка растанка,
Спаковала се и отишла.

Свима је све своје уделила,
Себи понајмање,
Вратила се у своју капсулу.

Шта је себи оставила,
То је само она знала.

Видео сам јој осмех,
Пред одлазак.

Записано, 22. јули 2013, у 13:55